Trencant motllos a Font de la Pólvora

Ángel Fernández, "el Nene", és educador social i una veu reivindicativa dins del barri

Trencant motllos a Font de la Pólvora

LAURA FANALS | GIRONA

Amb 28 anys, Ángel Fernández -"el Nene"- ha trencat motllos a Font de la Pólvora. Malgrat haver nascut en un barri amb un alt índex de fracàs escolar, ha acabat el grau d'Educació Social a la Universitat de Granada i l'any passat va gaudir d'una beca per estudiar anglès a una prestigiosa universitat d'Hongria.A més, ha trencat amb les regles no escrites de l'ètnia gitana -a la qual pertany- i des de fa quatre anys viu tot sol en un pis de les Pedreres sense haver-se casat.

Durant set anys va treballar com a integrador social a Font de la Pólvora, intentant que els seus veïns es convertissin en promotors de canvi social.Desencantat amb el paper de les administracions al barri, actualment treballa a Sant Narcís, però tot i això continua tenint un peu -i el cor- a Font de la Pólvora, on viuen la seva família i amics. Per això, juntament amb altres joves ha creat una nova associació, Ketanipé, amb l'objectiu de seguir tenint veu en les polítiques que es fan al sector Est.

Fernández és el segon germà d'una família gitana amb quatre fills. Va estudiar la primària a Vila-roja, en el que defineix com una "escola-gueto". "Si només et relaciones amb persones del teu mateix entorn, amb els mateixos codis culturals... t'estàs creant una bombolla. I llavors, quan arribes a ESO i has de baixar a la ciutat a estudiar, és un xoc molt dur", explica. En el seu cas, la "bombolla" es va trencar, per força, a l'institut Santiago Sobrequés. "Estàs totalment desubicat. De sobte et trobes en un lloc desconegut, amb gent que funciona de manera molt diferent a tu... en el fons, Girona és una ciutat molt burgesa,i si no ets un catalanet del centre, hi ha un xoc", assenyala.

Aquest procés, indica, genera frustració en els adolescents, que s'acaba canalitzant en baralles o abandó escolar. Ell mateix ho va experimentar: "A primer i segon d'ESO jo sempre suspenia, encara no sé per què em passaven de curs. Bé, sí: perquè veina d'un determinat barri, per fer-me un favor. Però això no funciona, perquè després he hagut d'anar aprenent les coses a mesura que les he necessitat", assenyala.

Per això, creu que és molt important que els nens i nenes dels barris del sector Est no visquin en "bombolles" ni "guetos", de manera que aprenguin a relacionar-se amb altres persones al més aviat possible. La manera de fer-ho, considera, és portar els infants a altres escoles de Girona, tot i que en aquest cas també creu que cal un

"canvi de xip" i que els infants del sector Est deixin de ser estigmatitzats per la seva procedència. "No se'ls ha de posar la creu directament, sinó mirar quines són les seves potencialitats i com estimular-les. Si hi ha alguna família que no sap com gestionar-ho, ja ho treballaràs amb ella, però no cal posar barreres d'entrada", adverteix. En el cas dels pares que vulguin escolaritzar els infants al sector Est, creu que podria funcionar un projecte d'educació comunitària que generi més implicació de les famílies.

Continuar estudiant

A tercer i quart d'ESO, Fernández va treure millors notes i es va començar a relacionar amb altres alumnes. Fins i tot recorda que una professora, Mei Llopis, el va animar a fer batxillerat. Però ell s'hi va negar i va preferir anar-se'n a fer un grau mitjà de pastisseria. "Buscava alguna cosa pràctica i que no m'amargués la vida", recorda.

En aquella època va començar a col·laborar amb l'associació AASS, i li va sortir l'oportunitat de treballar com a monitor de menjador. Li va agradar, es va treure el títol i va començar també a treballar al casal del barri. Això el va animar a treure's el grau d'Integració Social a l'institut de Montilivi i se'n va sortir, malgrat la sorpresa d'alguns veïns del barri. "Em veien amb la carpeta i em deien: ets com un paio!, i jo responia: no, estic estudiant, però no deixo de ser gitano", recorda.

Satisfet amb l'experiència a Montilivi, va decidir estudiar el grau d'Educació Social a la Universitat. Va anar a l'escola d'adults per preparar la prova d'accés i va aprovar, però no va obtenir prou nota per entrar a una universitat pública catalana. Per això va optar per anar-se'n a Granada, on tenia arrels familiars. "La meva família al principi va estar molt sorpresa, però de seguida em van donar tot el suport. Sort d'ells, que sempre han estat al meu costat i m'han ajudat en el que ha fet falta", assegura.

Tres anys més tard, amb el títol d'educador social sota el braç, va tornar a Girona, però es va adonar que era moment d'independitzar-se, cosa que no era fàcil. Segons explica, "en teoria, si no t'has casat o tens una relació formal no te'n pots anar a viure sol. Què fas tu sol?, et diuen". Ell, però, va trobar el suport de la seva família,que li va cedir una casa que tenien i se'n va anar a viure tot sol, tot i que sense trencar els vincles amb Font de la Pólvora.

Durant set anys, Fernández va viure i treballar al sector Est. El fet de ser alhora tècnic i veí del barri tenia pros i contres. "Per treballar aquí has de tenir els codis, saber fins on pots apretar, com pot reaccionar la gent... per a mi tot això era fàcil, però era complicat perquè mai desconnecatava, sempre em trobava algú preguntant-me alguna cosa", recorda.

Al cap d'un temps, però, va quedar desencantat amb les polítiques impulsades des de l'administració. "Qui mana és l'Ajuntament, i no vol que els barris tinguin poder, que puguin dir-hi la seva", afirma. Des del seu punt de vista, l'administració s'omple la boca amb la participació però acaba fent polítiques "de cara a la galeria", sense tenir en compte les necessitats reals de la gent. "Sembla que la teva opinió, pel simple fet de ser del barri, no valgui tant com la seva", lamenta. "S'ha de fer un empoderament real de la gent, però no és fàcil, requereix temps i l'Ajuntament no hi creu", afirma.

Segons indica, el consistori només busca "resultats visibles" a finals d'any, en lloc de preguntar a la ciutadania quines són realment les seves necessitats. Per això, decebut amb l'administració, va marxar a treballar a Sant Narcís, tot i que continua implicat al sector Est de forma voluntària. Amb altres joves acaba d'impulsar l'associació Ketanipé, amb la qual volen fer sentir la veu dels veïns davant noves iniciatives com el pla integral del sector Est. I és que Fernández està deixant de ser una rara avis: cada cop hi ha més joves d'aquesta zona que estan estudiant i estan disposats a ajudar els veïns a fer sentir la seva pròpia veu.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/05/29/trencant-motllos-font-polvora/785677.html?utm_source=rss